

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1487/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

1. Az Alkotmánybíróság a Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.057/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

2. Az Alkotmánybíróság az egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/D. § (2) bekezdés e) pontja, valamint a 22/D. § (5) bekezdés második mondata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó (úgyis mint kiskorú gyermeke törvényes képviselője) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján az egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnptv.) 22/D. § (2) bekezdés e) pontja, és 22/D. § (5) bekezdés második mondata, az Abtv. 27. §-a alapján pedig a Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.057/2025/3. számú végzése és a Paksi Járásbíróság 7.Pk.50.038/2024/29. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó álláspontja szerint a támadott jogszabályhelyek ellentétesek az Alaptörvény B cikk (1) bekezdésével, az I. cikk (1)–(3) bekezdéseivel, II. cikkével, XVI. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel, a támadott végzések pedig ellentétesek az Alaptörvény I. cikk (1)–(3) bekezdéseivel, II. cikkével, XVI. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panaszok alapjául szolgáló ügy tárgya a különélő szülővel való számos alkalommal elmaradt kapcsolattartások végrehajtása volt. A Paksi Járásbíróság 7.PK.50.038/2024/15. számú végzésében megállapította, hogy az indítványozó – az alapügy kérelmezettje – a Szekszárdi Törvényszék

- 12.Pkf.20.642/2023/3. számú végzésében szabályozott folyamatos kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglalt kötelezettségét megszegte. Ezen határozatában az elsőfokú bíróság felhívta az indítványozót, hogy az elmaradt kapcsolattartásokat a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb 2024. október 30. napjáig pótolja.
- [3] A kapcsolattartás ismételt elmaradása miatt az alkotmányjogi panaszban támadott 7.Pk.50.038/2024/29. számú végzésében a Paksi Járásbíróság akként rendelkezett, hogy a határozat jogerőre emelkedését követően feljelentést tesz a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 210. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása vétség elkövetésének megalapozott gyanúja miatt, valamint akként, hogy az indítványozó az elmaradt kapcsolattartás pótlására vonatkozó kötelezettségének 2025. május 30. napjáig tegyen eleget.
- [4] Az elsőfokú bíróság végzésének indokolásában hivatkozott a nemperes eljárás során felhasznált szakértői véleményre, amely megállapította, hogy az indítványozó a gyermeket elidegenítette az édesapjától. A szakértő szerint az indítványozó idézte elő azt a helyzetet, amelynek következtében a gyermek huzamosabb ideje nem kíván találkozni az édesapjával, annak ellenére, hogy a kapcsolattartást igényli, és az a gyermek érdekében is áll. Az indítványozó nemcsak kialakította ezt a magatartást a gyermekben, hanem nem is járul hozzá ahhoz, hogy a gyermek az édesapjával való kapcsolattartáshoz pozitívan viszonyuljon.
- [5] Az elsőfokú bíróság mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy az indítványozó a 7.Pk.50.038/2024/15. számú végzésben foglaltakat önhibájából, a kitűzött pótlási határidő alatt nem teljesítette.
- [6] 1.2. Az indítványozó fellebbezése alapján másodfokon eljáró Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.056/2025/4. számú végzésében a Paksi Járásbíróság 7.Pk.50.038/2024/29. számú végzését részben megváltoztatta, mellőzte az indítványozó felhívását arra, hogy az elsőfokú végzésben foglalt kötelezettségének legkésőbb 2025. május 30. napjáig tegyen eleget, egyebekben pedig helybenhagyta azt. Döntésének indokolásában kifejtette, hogy a pótlás a felek által egyeztetett időpontban nem valósult meg, az indítványozó a kapcsolattartást elrendelő végzésben foglaltakat önhibájából nem teljesítette, ezért arról az elsőfokú bíróságnak intézkednie kellett. A Törvényszék a végrehajtás módjának meghatározása, valamint a perköltség viselése körében is osztotta a Járásbíróság érvelését.
- [7] A másodfokú bíróság azzal indokolta a kapcsolattartás pótlására vonatkozó felhívás mellőzését, hogy figyelembe vette a Paksi Járásbíróság 2024. december 20-án kelt 5.P.20.170/2023/159. számú végzésében hozott ideiglenes intézkedést, mely a folyamatos kapcsolattartást akként szabályozta, hogy a kérelmező (édesapa) a kapcsolattartás jogát a továbbiakban segített kapcsolattartás keretében gyakorolhatja. A megváltoztatott kapcsolattartás szabályai alapján a másodfokú

bíróság arra a következtetésre jutott, hogy ezen körülményekre tekintettel a folyamatos kapcsolattartás pótlása már nem lehetséges.

- [8] 2. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát.
- [9] 2.1. Az indítványozó az Abtv. 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszában előadta, hogy álláspontja szerint a támadott végzések ellentétesek az Alaptörvény I. cikk (1)–(3) bekezdéseivel, II. cikkével, XVI. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel a következők szerint.
- [10] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét az indítványozó abban látja, hogy a támadott végzés ténybelileg megalapozatlan, valamint *contra legem* jogalkalmazást valósított meg, amikor a támadott végzések rendelkező része szerinti büntető feljelentés szankcióját alkalmazta. Az indítványozót ugyanis meglátása szerint nem terhelte önhiba a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezések tekintetében, mivel a belátási képességgel rendelkező gyermeknek kellő indoka volt arra, hogy az apával való kapcsolattartást elutasítsa. Az eljáró bíróság számos bizonyítékot figyelmen kívül hagyott akkor, amikor az indítványozó részéről önhibát állapított meg. Véleménye szerint az indítvánnyal támadott bírósági határozatban a kérelmező édesapa kérelmeit el kellett volna utasítani annak alaptalansága miatt és a pótlási kötelezettséget akként megváltoztatni, hogy az indítványozó a pótlásra nem kötelezett. Az alkotmányjogi panasz utalt arra is, hogy a támadott végzések teljesíthetetlenek, a gyermek érdekét figyelmen kívül hagyják, ezáltal pedig sértik az Alaptörvény XVI. cikkének (1) bekezdését.
- [11] Az indítványozó azt is kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság által megállapított időpont a kapcsolattartás pótlására kívül esett a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:182. § (2) bekezdése szerinti 6 hónapos határidőn, melyre tekintettel a pótlást állami kényszerrel már nem lehetett volna elrendelni a felek között. Erre tekintettel a támadott elsőfokú végzésben megállapított 2024. október 30. napjára kitűzött időpont *contra legem* jogalkalmazás eredményeként került meghatározásra.
- [12] Az indítványozó álláspontja szerint a támadott végzésekben alkalmazott jogkövetkezmény több szempontból is aggályos. A büntetőfeljelentés megtétele nem az igazságszolgáltatási tevékenység körébe tartozó feladat, már azon oknál fogva sem, hogy bárki tehet feljelentést. A bírósági végzések nem tartalmazzák magát a feljelentés tartalmát, amely formai és tartalmi hiba, mert az abban foglaltak ellen is élhetne a másik fél fellebbezéssel. A panaszos érvelése szerint semmilyen ténybeli elem nem támasztja alá, hogy az indítványozó vonatkozásában bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja állna fenn, mert a nyomozóhatóságnak kell a büntetőeljárás feltételeit megteremteni. A bíróság ilyen megalapozott gyanút ki nem elégítő, a másik fél által vitatott tényállás alapján történő feljelentése felvetheti a

hamis vád elkövetésének fennállását, ezáltal sérül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése.

- [13] A Bnptv. 22/D. § (5) bekezdés második mondatának alkalmazása következtében a támadott végzések elleni fellebbezésnek nincsen halasztó hatálya, ugyanakkor nincs lehetősége a jogvédelemre a másodfokú határozat meghozataláig. Az alkotmányjogi panasz szerint ez ellentétes az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság követelményével is.
- [14] 2.2. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján beadott indítvány szerint a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés e) pontja – mely előírja, hogy a teljesítés önhibából eredő elmaradása esetén a bíróság feljelentést tehet a kiskorú veszélyeztetése vagy a kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása miatt – alkalmatlan arra, hogy előmozdítsa a kötelezett kapcsolattartási kötelezettsége teljesítését. A panaszos arra is hivatkozik, hogy a bíróságnak a polgári (nemperes) eljárásban fennálló igazságszolgáltatási tevékenységével teljesen szemben áll az ilyen tartalmú döntés meghozatala, valamint kifogásolja azt, hogy a támadott végzéseket az eljáró bíróságok nem a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés e) pontjában foglalt törvényi rendelkezés betartásával hozták meg. A feljelentés bírósági határozattal való elrendelése teljesen felesleges az érvelés szerint, mert azt a kérelmező maga is megteheti, hiszen semmi nem zárja el ettől a jogaiban megsértett felet, ha ezzel akar hatást gyakorolni a kérelmezettre. Emellett pedig a megalapozott gyanú megállapítására nem a polgári bíróságnak van hatásköre, hanem a nyomozóhatóságnak.
- [15] A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységével kapcsolatban az indítványozó számos szakmai cikkekre hivatkozik, valamint alkotmánybíróági döntéseket idéz, melyekből azt a következtetést vonja le, hogy a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés e) pontjában foglalt határozat meghozatala nem tekinthető az Alaptörvény 25. § (1)–(2) bekezdése alapján igazságszolgáltatási tevékenységnek, mert a bíróság büntető feljelentésről való döntésének nincs a nyomozóhatóságra kötelező hatálya. Feljelentést ugyanis közzvádra üldözendő cselekmény tekintetében bárki tehet.
- [16] Az indítványozó álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban, majd a fellebbezés folytán az indítványozó által hivatkozott bizonyítékok megvizsgálására az eljáró bíróságok részéről nem került sor, a támadott végzések ezzel összefüggő tényelemet vagy indokolást sem tartalmaztak. Ezáltal az indítványozó önhibájának kizárására nem került sor, amely azt jelenthette volna az eljárásban, hogy a panaszossal szemben a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés bevezető rendelkezése alapján az e) pontban foglalt büntető feljelentés nem lett volna alkalmazható. Kifogásolja a panaszos azt is, hogy a kapcsolattartásra köteles szülő önhibájának a bíróság által hivatalból való bizonyítása esetén komoly mérlegelést és indokolást igényel a bíróság részéről, hogy az adott kapcsolattartási cselekmények az indítványozó szándékos elkövetésével a kapcsolattartás akadályozásának cselekményét, és így a bűncselekmény törvényi elkövetési magatartását megvalósították-e. Mindezen tények az indítványozó szerint

a panaszban támadott végzések indokolásából nem állapíthatók meg. A Btk. 210. § (1) bekezdéséből az indítványozó azt a következtetést vonja le, hogy hiányoztak a jogi feltételek a feljelentés elrendeléséhez, mivel a pénzbírság kiszabását követően nyílhat arra törvényes lehetőség.

- [17] A Bnpvt. 22/D. § (5) bekezdésének második mondata az indítvány szerint antidemokratikus, így az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével ellentétes, továbbá ellentétes a jogorvoslati joggal is.
- [18] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági feltételeknek.
- [19] Az indítványozó az alkotmányjogi panasz indítványokat az Abtv.-ben meghatározott határidőn belül nyújtotta be, a főtökári hiánypótlási felhívásra is határidőben válaszolt, a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette.
- [20] Az alkotmányjogi panasz indítványt az alapügy kérelmezettje (édesanya), úgyis mint a kiskorú gyermek törvényes képviselője nyújtotta be. Az indítványozó édesanya a bírósági iratok szerint szülői felügyeleti jogot gyakorol gyermeke tekintetében, így jogosult arra, hogy a gyermek képviselőjében a gyermek alapjogi igényét érvényesítve alkotmányjogi panaszt nyújtson be a Ptk. 2:14. § (1) bekezdése és 4:161. § (1) bekezdése szerint.
- [21] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [22] Az Abtv. 27. §-a szerinti panasz befogadásának feltétele, hogy az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés okozza az indítványozó alapjogának sérelmét. E rendelkezésből az következik, hogy a bírói döntések közül csak a bírósági eljárást – az ügy érdemében hozott, vagy egyéb határozattal – befejező döntések ellen van helye az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján benyújtott alkotmányjogi panasznak {lásd például: 3262/2018. (V. 22.) AB végzés, Indokolás [9]; 3173/2018. (X. 10.) AB végzés, Indokolás [11]; 3349/2017. (XII. 20.) AB végzés, Indokolás [6]; 3152/2018. (V. 7.) AB végzés Indokolás [18]}. Az Abtv. nem határozza meg a bírósági eljárást – az ügy érdemében hozott, vagy egyéb határozattal – befejező bírói döntések körét. Az Alkotmánybíróságnak tehát esetenként kell eldöntenie, hogy a támadott bírói döntés az Abtv. 27. § tárgyi hatálya alá tartozik-e {3168/2018. (V. 16.) AB végzés, Indokolás [40]}.

- [23] Az Alkotmánybíróság jelen esetben azt vizsgálta, hogy az indítványozó olyan döntéssel szemben terjesztette-e elő az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszát, amely a bírósági eljárást befejező döntésnek minősül.
- [24] A végrehajtási eljárás alapvetően az alapügyhöz kapcsolódó járulékos jelleggel bír. Célja valamely döntés végrehajtásának a kikényszerítése. A jelen nemperes eljárás lényegét tekintve a kapcsolattartást rendező bírói döntés nem teljesítése esetén kezdeményezhető végrehajtási eljárás, megindításának előfeltétele a végrehajtható bírói döntés, amely a jogi kérdés – a kapcsolattartás mikénti rendezése – tekintetében a jogerős érdemi döntést tartalmazza. Az Alkotmánybíróság az érdemi határozatok körének megállapításakor – a végrehajtási eljárás terén – korábban például a végrehajtási kifogás intézményével foglalkozott, és megállapította, hogy mivel az Abtv. 27. §-a szerint alkotmányjogi panaszt csak az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés – azaz csak a jogalkotó által meghatározott döntések, és nem minden döntés – ellen lehet előterjeszteni, az általában nem kifogásolható alkotmányjogi panasz útján {3179/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [9]; 3252/2014. (X. 14.) AB végzés, Indokolás [5]; 3168/2018. (V. 16.) AB végzés, Indokolás [43]; 3364/2018. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [24]}.
- [25] A jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyet illetően a kapcsolattartás végrehajtása iránti nemperes eljárásban hozott bírói döntés alkotmányjogi panasszal támadhatósága vonatkozásában az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá. A kapcsolattartás végrehajtása iránti nemperes eljárás során nem vizsgálható az ügy érdemére tartozó kérdés, ezért az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panasz tekintetében megállapította, hogy a kérelmező és a gyermek közötti kapcsolattartásra vonatkozóan nem a jelen panasszal támadott végzés tartalmaz rendelkezést, az adott eljárás kizárólag a kapcsolattartás végrehajtási ügyben jogkövetkezmény – a Bnptv. 22/D. §-a szerinti jogkövetkezmények – alkalmazására irányult, melyben a bíróság arról rendelkezett, hogy a Btk. 210. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása vétség elkövetésének megalapozott gyanúja miatt feljelentést tesz. Ezen nemperes eljárás során hozott végzés következtében az eljárás tehát nem fejeződött be, az a kapcsolattartás módjára, részleteire, vagyis az indítványozóra vonatkozó kötelezettségekre nincs hatással.
- [26] Ezért a jelen esetben a nemperes eljárásban a kapcsolattartás végrehajtási ügyben jogkövetkezmény alkalmazására irányuló végzés ellen benyújtott alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdésének, így érdemi vizsgálata nem lehetséges {3422/2022. (X. 21.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]; 3197/2024. (V. 31.) AB végzés, Indokolás [17]; 3230/2024. (VI. 25.) AB végzés, Indokolás [17]; 3375/2024. (X. 18.) AB végzés, Indokolás [13]; 3376/2024. (X. 18.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [27] 3.2. Az Alkotmánybíróság a továbbiakban az alkotmányjogi panasz Abtv. 26. § (1) bekezdés alapján benyújtott indítványi részét vizsgálta meg, melyben az indítványozó

azt állította, hogy a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés *e*) pontja, és 22/D. § (5) bekezdés második mondata ellentétesek az Alaptörvény B cikk (1) bekezdésével, az I. cikk (1)–(3) bekezdéseivel, II. cikkével, XVI. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel.

- [28] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *c*) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, amennyiben az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az alapul szolgáló nemperes eljárásban a sérelmezett jogszabályi rendelkezések alkalmazásra kerültek, így a jelen alkotmányjogi panaszrész tekintetében ezen törvényi feltétel teljesült.
- [29] 3.2.1. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának további törvényi feltétele [Abtv. 26. § (1) bekezdés *a*) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek – az alábbiak miatt – csak részben tesz eleget. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanis az Alaptörvény I. cikk (1) és (3) bekezdései az alkotmányjogi panaszok elbírálása szempontjából nem tartalmazzák Alaptörvényben biztosított jogot, ezért ezek állított sérelme nem veti fel az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelmét {3434/2020. (XII. 9.) AB végzés, Indokolás [32]}.
- [30] Fentiekén túl az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a B) cikk (1) bekezdésére csak két kivételes esetben lehet alkotmányjogi panaszt alapítani, akkor, ha az indítványozó a visszaható hatályú jogalkotás vagy jogalkalmazás tilalmának megsértésére, illetve a felkészülési idő hiányára hivatkozik {lásd legutóbb például: 1173/2026. (IV.1.) AB végzés, Indokolás [23]}. Jelen ügyben az indítványozó a B) cikk (1) bekezdése vonatkozásában nem erre hivatkozott.
- [31] 3.2.2. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit a következők szerint szintén csak részben teljesíti: *a*) tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza [Abtv. 26. § (1) bekezdése]; *b*) az eljárás megindításának indokait (büntetőjogi feljelentés alkalmazása szankcióként, valamint a halasztó hatályra vonatkozó kifogás); *c*) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő jogszabályhelyeket; *d*) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Alaptörvény B cikk (1) bekezdése, az I. cikk (1)–(3) bekezdései, II. cikke, XVI. cikk (1) bekezdése, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései]; *e*) az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben indokolást arra nézve, hogy a támadott jogszabályhelyek miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, valamint *f*) kifejezett kérelmet arra, hogy az

Alkotmánybíróság állapítsa meg a jogszabályok alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat.

- [32] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdés e) pontja tekintetében az Alaptörvény II. cikkét, IV. cikk (1) bekezdését, XVI. cikk (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (7) bekezdését az indítvány felsorolta, ám annak sérelmére vonatkozó, megfelelő alkotmányjogi indokolást nem adott elő.
- [33] Az indítvány állította továbbá a Bnptv. 22/D. § (5) bekezdés második mondata alaptörvény-ellenességét, de arra vonatkozó indokolást nem terjesztett elő, hogy a jogszabály támadott rendelkezései miatt, és mennyiben sértik az Alaptörvény indítványban nevesített rendelkezéseit, az indítványozó az alaptörvény-ellenességet csupán állította, de nem támasztotta alá azt alkotmányossági érvekkel.
- [34] Indokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelményének, és annak elbírálására nincs lehetőség {lásd hasonlóan: 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]; legutóbb például: 1173/2026. (IV. 1.) AB végzés Indokolás [28]}.
- [35] 4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel.
- [36] Az indítvány a Bnptv. 22. § (2) bekezdés e) pontja tekintetében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét abban látja, hogy a bíróságnak a polgári (nemperes) eljárásban fennálló igazságszolgáltatási tevékenységével teljesen szemben áll az ilyen tartalmú döntés meghozatala. Kifogásolja továbbá azt is, hogy a kapcsolattartásra köteles szülő önhibájának a bíróság által hivatalból való bizonyítása esetén komoly mérlegelést és indokolást igényel a bíróság részéről, hogy az adott kapcsolattartási cselekmények megvalósították-e az indítványozó szándékos elkövetésével a kapcsolattartás akadályozásának cselekményét, és így a bűncselekmény törvényi elkövetési magatartását megvalósították-e.
- [37] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben rámutat arra, hogy a kapcsolattartás végrehajtásáról határozó bíróság igazságszolgáltatási körében eljárva a támadott jogszabályi rendelkezés alkalmazása során nem foglal állást abban a kérdésben, hogy a Btk. 210. § (1) bekezdésében meghatározott bűncselekmény törvényi tényállása megvalósult-e. Ennek eldöntése majd az ügyészi vádemelést követően az illetékes büntetőbíróság hatáskörébe tartozik.
- [38] Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz ezen része nem alapoz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, így az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételnek.
- [39] 5. A fentiek szerint az alkotmányjogi panasz részben nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontjába, a 27. § (1) bekezdés a) pontjába, valamint 52. § (1b) bekezdés e) pontjába foglalt törvényi feltételeknek, részben pedig nem teljesíti az Abtv. 29. §-

ban írt befogadási kritériumot, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. május 19.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró